

— Hvorledes, vilde De, jeg skulde betale, mens jeg var paa Hospitalet! raabte den anden bestyrtet.

— Det er sandt nok, men saaledes kan Ejeren ikke se paa det. Deres Værelse er til Leje, man vil tage Deres Møbler i Pant, indtil De har betalt.

Den stakkels Pige blev bleg, saa bleg, at det maatte vække Medlidenhed. Hendes forvildede Blik bad om Naade. — Men det er alt for sent til at komme til Hospitalet i Dag, man vil ikke modtage mig, og desuden vil jeg ikke være i Stand til at gaa derhen nu. Jeg beder Dem Madam, blot for denne Eftermiddag. Jeg trænger ikke til Mad før i Morgen, jeg er ikke sulten, men jeg trænger til at sove, uden at tænke, jeg kan ikke blive udenfor paa Gaden.

Konen rystede ærgerlig paa Hovedet, saa sagde hun tøvende: Nu vel da indtil i Morgen tidligt, men De maa give mig Nøglen igen tidligt i Morgen. forstaar De?

Og mumlende noget imellem Tænderne, overgav hun den stakkels Pige Nøglen, efter at hun først lod, som om hun ikke kunde finde den.

O! tak, Madam, sagde den unge Pige, tak! — Og hun vilde flygte bort med den; i dette Øjeblik forekom den hende som en Skat. Men hendes Ben nægtede at gøre Tjeneste, hun maatte liste sagte af Sted. Langsomt steg hun op i Husets tredje Etage, og da hun aabnede Døren, paakom der hende en Blanding af Glæde og Fortvivelse. Med Afskedens Sorgfuldhed gensaa hun sin Seng, sit lille Bord, sin Kommode, sine to Stole, og sønderknust, hulkende, faldt hun ned og begravede Hovedet i Puderne. Ungdommens Søvn, Feberen og Trætheden overvældede hende der. Hun sov fem hele Timer. Klokken var 7 om Aftenen da hun, stiv i Lemmerne, vaagnede op af stygge Drømme til sørgelige Erindringer. Solen sænkede sig i Horisonten; om en Time vilde det blive mørkt. Hun følte Sult nu, mon der ikke skulde være nogle Levninger i hendes lille Skab? Hun gik derhen og aabnede det, men der var intet. Naturligvis, udbrød hun ganske højt, i hele tre Maaneder. Aa, den forbandede Sygdom, og den hjerteløse Byfoged, hvad skal der dog blive af mig! Og hun gav sig til at græde. Hun tænkte paa Assistentshuset, men der kunde hun jo ikke komme i Aften, og i Morgen vilde hun gaa til Hospitalet. Desuden, hvad skulde hun bringe derhen? Hun havde kun Møblerne, der var intet i dem, og Portnersken vilde ikke lade hende føre noget af dem bort. Aa, dersom hun blot kunde arbejde, men det var umuligt, hendes Syn blev omtaaget; hun vilde gøre slet Arbejde, hendes Arme og hendes Hænder skælvede ved den mindste Anstrengelse.

Det var Reconvalescenthjemmet i Vésinet hun trængte til! For hende var der intet andet Tilflugtssted; hun vilde sige, at hun boede i Paris, kom hun blot ind paa et saadant Hjem, bag efter skulde man se, hvor hun kunde arbejde!

En Smule oplivet gik hun til Sengs, for i det mindste at være mindre træt den næste Morgen. Natten blev slem, fuld af Feberdrømme. Det stakkels Barn havde ikke en Gang Vand at slukke den Tørst med, som plagede hende, og hun havde ikke Mod til at gaa ned i Gaarden ved Posten for at hente sig noget. Hen ad Morgenstunden

blev hun mere rolig, Haabet vaagnede paa ny i hendes Hjerter med Solen. Hun havde nu Mod nok til at bede Portnersken om et Stykke Brød, da hun leverede hende Nøglen tilbage. Derpaa gik hun. Gør med mine Møbler, hvad De vil, havde hun sagt til Konen, da jeg ikke har Penge, og vil til Hospitalet.

Efter en for hendes svage Kræfter alt for lang Vej, naaede hun endelig sit sørgelige Maal: Hospitalet; men en Skuffelse mødte hende ogsaa der.

Vi kan ikke give Dem Adgang dertil, sagde man til hende, De er ikke syg nok.

— Ikke syg nok! forlanger man da, at man skal styrte om for Fødderne af Dem?

Hun bønfaaldt, hun fortalte om sin uheldige Skæbne, hun forestillede dem, at det var umuligt for hende at arbejde endnu.

Man hørte paa hende med Utaalmodighed, og man lod hende forstaa, at man ønskede, hun skulde gaa.

En forfærdelig Hjælpeløshed overfaldt hende, da hun gik derfra. Hun maatte sætte sig, hun kunde ikke mere! Jardin des Plantes laa tæt ved, der satte hun sig paa en Bænk. Alt var frisk og grønt omkring hende, men for hende laa det mørkt og øde. Hun sad der uden Tanker, uden Taarer, ganske alene, uden Læ, uden Brød, uden Haab!

Faa spaserende kom forbi; hun saa dem som i Drømme, hun ønskede at kunne dø, dø uden at dræbe sig! Thi at dræbe sig, det var Smerte, og hun havde ikke mere Kræfter til at lide! Naar man drukner sig, bliver man kvalt, det maa være skrækeligt, tænkte hun, og hun skælvede. Hænge sig? Hvor? Hvorledes? og saa bliver man ogsaa kvalt — det er forfærdeligt! Gift? Den skal man købe! og hun havde ingen Penge — — — lykkeligvis.

Da — midt i al hendes Smerte, paakom der hende en hæftig Kærlighed til Livet, hun tænkte paa, at hun ikke saaledes vilde begrave sit Ansigt i Jorden, det var saa ungt endnu, det kunde igen blive frisk og blomstrende, hun tænkte paa sit brune Haar, paa al den glade Kraft, som en Gang havde besjælet hende, den vilde kunne fødes paany. Pust af den Livskraft, som omgav hende, som lod Træerne grønnes, og Blomsterne dufte, gennemstrømmede hendes Aarer.

Hun sad der, ung, bedrøvet, ubevægelig og smuk endnu!

De forbigaaende brød sig ikke om hende, saa ikke, hun led.

Men Sikkerheden paa Bænkene i Jardin des Plantes er alligevel ikke synderlig stor for unge Piger; der vil snart komme Eventyriddere.

Der kom en, han syntes god og ærlig. Paa en blid, behændig Maade indlod han sig med hende, rørt over hendes bedrøvede, blege Udseende. Saaledes begyndte det farlige, uundgaelige Møde. Han havde talt til hende om sin Fremtid, og han havde faaet hende til at fortælle om hendes Nød og Smerte. Hun var saa svag, saa træt, saa fortvivlet! Hun vilde tro paa ham for ikke at dø. Efterhaanden som hun hørte paa ham, samtykkede hun i at følge ham, hun sluttede sig til ham som den Drukne holder fast ved den sidste Planke. Næsten lykkelig over ikke at behøve at vakle for hvert Skridt hun gik, og at se alt hvirvle omkring for hende, støttede hun sig trygt til hans Arm. —

Det var saaledes at hun faldt, den stakkels unge Kvinde! Hvo kan nænne at foragte hende derfor?

(Overs. af M. B.)

Ædelt Vildt.

En Kvindes Roman. Af Ida Boy-Ed.

Oversat af Sofie Horten.

„De vover det, vover at vise Dem for mig endnu en Gang? De? og i hvad Hensigt . . .“ begyndte Mariane halvhøjt.

„Dyrebare Frue!“ udbrød han og greb hendes kolde Haand, som han ærbødigt kyskede, „er Deres Hukommelse saa grusom, Deres Vrede saa uudslettelig, at De endnu i Dag . . . Kan De fortænke mig i, at jeg, drømmende om Dem, tænkte mig Dem som forsonet? Ja, jeg tilstaar det, i mangen en Time steg Skamrødmien mig op i Ansigtet, thi jeg forestiller mig, at De — De kunde maa-ské endogsaa — smile ved Erindringen om Drengen og tro, at hans Lidenskab kun var en taabelig Overspændthed. Behøver hint Øjeblikks Udbrud endnu Tilgivelse, o, saa tilgiv mig! Den mindreaarige Forbryder straffer man ikke, og jeg, — jeg var jo mindreaarig, thi formaar man vel i tyveaars Alderen at holde sine Lidenskaber i Tømme? Var det saa utilgiveligt eller forunderligt, at jeg en Gang maatte tale om den vanvittige Kærlighed, der opfyldte mig.“

Mariane veg tilbage, stadig med Øjnene stift hæftede paa ham.

„De véd altsaa slet ikke noget om, hvad der senere skete? Til Dem, til Dem alene er der ikke trængt nogen Underretning om, hvad alle Mennesker talte om, naar jeg viste mig?“

Hun lo. Det var en bitter Latter, som skar ham i Hjertet.

„Nej!“ sagde han bevæget, „jeg véd kun, at jeg kunde ikke finde Ro, men sneg mig Aften efter Aften omkring i Nærheden af Deres Hus, blot for at kunne se Deres Skygge paa Gardinet, og jeg følte mig usigelig lykkelig ved denne stumme, af Dem maaské ikke en Gang anede Tilbedelse. Jeg siger: maa-ské! thi ofte, Mariane, naar vi traf sammen i Selskaber, ofte hvilte Deres Øjne med Deltagelse paa mig.“

Mariane bedækkede Ansigtet med sine Hænder.

„Og saa véd jeg“, vedblev han i stigende Ophidselse, „at jeg en smuk, sval Sommeraften, da Luften var mættet af Blomsterduft, saa hele Deres Hus ligge indhyllt i Mørke, dristede mig til at snige mig ind i Haven, hvor jeg pludselig opdagede Dem paa den aabne Veranda. Hvorfor saa alene i den mørke Nat? — Jeg reflekterede ikke, jeg tænkte ikke paa, at De maaské ventede paa Deres Ægtefælles Hjemkomst, jeg var opfyldt af den fantastiske Indbildning, at De var der for min Skyld, og før Deres Læber kunde udstøde et Udraab af Skræk over det uventede, paatrængende Besøg, laa jeg for Deres Fødder, kyskede Deres Hænder . . .“

Erindringen overvældede ham, hans Fantasi blev sat i Bevægelse; han følte i dette Øjeblik akkurat de samme som den Gang, og det var ham, som hans Knæ vaklede under ham, og han atter maatte synke ned for hendes Fødder. En heftig Rødme steg op i hans blege Kinder. (Fortsettes.)